

P.M.
FREESTONE

ÁRNYÉKVIRÁG

SÖTÉTSÉG
ILLATA

Az Aramtesh Birodalomban az illatok határoznak meg mindent. Az imák csak megszentelt füst révén jutnak az égbe, az illatszerek nagy becsben tartott státuszszimbólumok. A tizenhét éves Rakelnek hátborzongató tehetség adatott az illatokhoz, de a képességei nem elégségesek, hogy időt vásároljon a haldokló apjának.

Ash császári testőr. Miután nem sikerül lebeszélnie a herceget egy diplomáciai küldetés teljesítéséről, kötelességtudóan csatlakozik a karavánhoz. A herceg oltalmazása útközben rémálommal ér fel. De még nehezebb megőriznie egy titkot, amelynek a kitudódása Ash száműzetéséhez vagy kivégzéséhez vezetne.

Rakelt és Asht semmi nem köti össze, mígnem füst csalja őket a birodalom legritkább virágának ültetvényére. Nisai, a koronaherceg mérgezés áldozata lett, a virágok lángok martalékává válnak, és a párosra undok búzként vetül a gyanú árnyéka. A sorsuk azon áll vagy bukik, hogy sikerül-e együttműködve megfejtenuik a talányt, dacolni a veszélyekkel, leküzdeni a saját démonjaikat, és az egymás iránt ébredező vonzalmukat.

P. M. Freestone az ausztráliai Melbourne-ből származik, és jelenleg Edinburgh-ban él. A Clarion Writers' Workshopon (University of California) diplomázott, és elnyerte a Scottish Book Trust New Writers-díját, majd diplomát szerzett régészetből, vallástörténetből, valamint doktori címet fertőző betegségek szociológiájából.

„A Szunnyadó parázs találkozása az Indiana Jonesszal egy sodró lendületű, lélegzetelállító és lebilincselően izgalmas YA fantasy kalandregényben.”

Barnes&Noble

„Freestone eleven színekkel, érzékekre hatóan ábrázolja egy elképzelt sivatagi ország részleteit, és a lebilincselő kutatás jól előkészíti a terepet egy folytatás számára.”

Goodreads

„Ez a könyv ügyes ecsetvonásokkal veti meg a történet egészének alapjait. A világ némiképp lassan épül fel, de a főszereplők hatalmas fejlődésen mennek keresztül, szinergiájuk a meseszöveg és erősségévé válik, hiszen a kutatás során meg kell tanulniuk bízni egymásban. A titkok fokozatosan derülnek ki, ami fenntartja a cselekmény feszültségét.”

Publishers Weekly

„Megdöbbentő és elgondolkodtató, ahogy Rakel és Ash szembesülnek az országuk romlottságával és ármányaival, miközben felfedezik, mi minden köti össze őket egymással és az életük más, jelenlévő és távoli szereplőivel.”

Kirkus Reviews

„A drámaiság, a széles ecsetvonásokkal megrajzolt szereplők, a romantika és a feszültség elnyerik majd az izgalomra éhes olvasók tetszését. Lendületos kaland, mely lánggra gyújtja a képzeletet.”

School Library Journal

„Egy különleges világot tár elénk a szerző, melyben az illatoknak különösen nagy jelentősége van. Ez a lebegés viszi a komoly témákat.”

Amazon

**Dream
válogatás**

P. M.
FREESTONE

ÁRNYÉKVIRÁG

A
SÖTÉTSÉG
ILLATA

— részlet —

1. FEJEZET

RAKEL

A szülői házban mindig a konyhában lobogó tűz illata terjengett, és a sivatagi rózsáké, amelyek csak napnyugta után szokták szét-nyitni szirmaikat.

A szülői házban mindig víz illata terjengett, amelyből sokmértő körzetben nem akadt máshol.

Kikönyöklök a szobám ablakába, és mély lélegzetet véve bele-zippantok az éjszakába. Amikor az ember attól fél, hogy rövidesen elveszíthet valamit, igyekszik minden lehetőséget megragadni az ízlelgetésére.

Anyám halála után választotta apám ezt a helyet. A semmibe vezető út mentén egy oázist, aminek alakja két csészét formázó tenyérhez hasonlatos, melyek egy tóra való vizet oltalmaznak a falánk homoktól. Halak úszkálnak ott. Teknősök is. A parton körben fügefák magasodnak, ellátva bennünket zamatos gyümölccsel, amikor szezonja van, és marad elegendő aszalnivaló is a következő évre. Felesleg nincs. Nincs semmi fényűzés. De apám otthagya a várost és Aphorai Tartomány hadseregét, amikor kicsi voltam, hogy gondtalan gyermekkort biztosítson nekem. Az egyszerű életet a tiszta levegőn, amit imádtam.

A Rothadásig.

A szülői házban most apám haldoklásának szaga terjeng.

Sóhajtva becsukom a zsalugátereket, és átlopózom a szomszéd szobába.

A bronz tisztí kard még mindig a falon függ. A tisztelet szimbólumaként, amelyben apámnak egykor része volt. Ámde szeretet vagy megvetés ide vagy oda, ha egyszer beférkőzik az ember bőre

alá a rothadás, a holdjai meg vannak számlálva. Mindig van mód nyújtani az időt, de ehhez zig szükségeltetik. Arany zig, jó sok. Több, mint amennyit falusi illatszerek vagy homok marta sebek gyógyítására szolgáló kenőcsök kotyvasztásával valaha is keresettek. Több, mint amennyit akár a legfinomabb virágolajaimért kaphatok Aphorai városának feketepiacán.

Mivel egyetlen dologhoz értek csupán, választásom is csak egy van.

Legalábbis ezt mondom magamnak, miközben óvatosan felnyitom a ládát apám ágyának lábánál. A zsákmányomat – apám pecsétnyomóját – a ruhaujjamba suvasztom.

– Raket?

Felgyorsul a szívverésem. *Nyugalom. Odakint van, a ház előtt.*

Leeresztem a ládafedelelet, ügyelek rá, hogy a zárnyelv visszakattanjon a helyére, mintha sosem jártam volna a közelében, és kisurranok.

Álomra lelt a faluban mindenki. Mindenki, kivéve apámat. Egy magas szármolyon ül a vályogtéglákból rakott házunk előtt, melyet a seregben kikísérletezett fortélyaival épített, hogy a legnagyobb földrengéseket nem számítva mindennek ellenálljon. Az ő tapasztalatainak köszönhető, hogy a mi házunk áll, ott, ahol a másoké romba dőlt.

Most az utolsókat lobbanó tűz felé fordítja az arcát; a mankóját karnyújtásnyi távolságra támasztotta le. Bergamotfűst gomolyog körülötte. Az alkonyi rovarokat, amelyeket távol tartani hivatott, már régen szétkergette, de apám szereti a tiszta illatát. Rendes körülmények között pazarlás lenne. De tudom, hogy én is megőrülnék, ha együtt kellene élnem a saját húsom rothadásának bűzével.

– Nem tudtál aludni? – A büntudatom ellenére könnyed hantgot ütök meg, és igyekszem a lehető legnyugodtabban lélegezni.

Apám magához von egy gyors ölelésre, ügyelve rá, hogy csak az egészséges oldalával érjen hozzám. – Elfogyott a fűzfakéreg.

– Azt hittem, van egy hónapra való.

Apám vállat von.

Ez baj. Nagy baj. De csak megerősíti az eltökéltségemet, megkönnyíti a tervem igazolását, megkönnyíti az eltitkolását.

– Beszerzem majd Aphoraiban, ami hiányzik. – Ez a rész leg-
alább igaz.

Apám a fejét rázza. – Semmi gond. Ne fájjon a fejed emiatt!

– A hatodik pokolban semmi gond.

– Ügyelj a nyelvedre!

Kiöltöm a nyelvemet, és bandzsítva szemügyre veszem.

Apám elneveti magát. – Hiába próbálnálak rávenni, hogy ne menj, úgyse sikerülne, igaz?

– Nem valószínű. Amúgy pedig már megígértem Bardennek, hogy elviszem. Vége az eltávozásának. – Vállamra kanyarítom a tarisznyámat, és megpuszílom apám borostás arcát. – Próbálj meg pihenni egy kicsit, jó?

Bólint.

– Megígéred?

– Megígérem.

Léptek csikordulnak mögöttem a homokban. Éppen jókor.

Barden kardszija és kiltje annyira új, hogy még mindig érezni rajta a cserzőkádiban használatos galambhúgy szagát palástolni hivatott kakukkfű illatát. Alatta az ismerős verejtékszag lappang, melyet az aphorai palota őrségének borostyánolaja nyom el, melyet azért kell használniuk, hogy ne facsarja az arisztokrata orrokat a testszag. Lefogodom, hogy az arisztokrata szemeket az olaj csillogása az izmokon egyáltalán nem bántja. A néhány röpke hónap során, ami a szolgálatba állása óta eltelt, Barden mellkasa boltozatosabb lett a mindennapos kiképzéstől, bár eleve elég széles volt ahhoz, hogy megragadja az emberek felétek tekintetét, akikkel a faluban együtt nőttünk fel; akárha Barden Ashradinoran-leszármazott volna.

És ő még csak nem is tudja ezt.

– Barden. – Apám köszönti a legrégebbi barátomat. – Vissza-térsz a tartományunk jeles kormányzójának szolgálatába? – Halvány keserűség bujkál a hangjában, miközben nehézkesen feláll. Barden születése előtt apám Aphorai Erazát szolgálta.

Barden apámhoz lépve a karját nyújtja, hogy segítsen neki.

– Nem tétovázhatsz, ha előre akarok jutni. – Rám néz. – De semmi nem jobb, mint itthon lenni.

Kerülöm a tekintetét, a tarisznyaszíjamat igazgatom, amely amúgy egyáltalán nem szorul igazításra.

Miután álló helyzetbe került, apám nehézkesen támaszkodik a mankójára, a bal lába maradéka – ami immár alig ér túl a térdén – hasztalanul himbálózik. Odasandítok a holdfényben. Vajon magasabban van a kötése, mint tegnap volt?

Apám az ajtó felé biceg. – Holnap estére itthon leszel, ugye?

Bólintok, attól tartva, hogy a hangom nem palástolná a hazugságot.

Miután apám bevonul a házba, Bardenhez fordulok. – Készen állsz?

– Ahogy mindig.

Barden követ a ház mögé. Egy kanca és egy herélt várnak a karám kerítésénél a fejükkel bólogatva; mindkettő a patája hegyén pihenteti az egyik hátsó lábát.

Lil az apám tenyészette lovak közül a legnagyobb; nagyobb még a mellette álló bátyjánál is. Apám a tizenkettedik születésnapomra ajándékozta nekem, és azóta öt csillagfordulót értünk meg együtt. A falunk mesemondóinak történeteiben szereplő *lilariáról* neveztem el, mert feketébb az ősi legendák démonainak árnyékánál, kétszer olyan gyors, és ennek megfelelő a vérmérséklete is. Apám azt mondta, hogy ez a név balszerencsét hoz. Én azonban akkor már nem sokat törődtem a szerencsével, sem a rokonával, a sorssal – mindketten elfordultak tőlem. Lil démon, és éppen egymásnak valók vagyunk mi ketten.

A démon most felébred. Lil hátracsapja a fülét, miközben felénk mozdul.

Barden lelassul. A lovamat méregeti. – Meg fog engem szokni valaha is?

– Hányszor mondtam már neked, hogy ez nem személyes? Nem szeret senkit. – Lil ebben a pillanatban látja jónak átvetni a fejét a korláton, és a vállamnak nyomni az orrát.

– Jóóól van. – Barden a kezembe nyomja a degeszre pakolt málhazsájkját.

– A bűdös mindenit, Bar. *Mivel* pakoltad meg ezt?

Barden elintézi a választ egy vállrándítással. – Még mindig az a szándékom, hogy belevágsz?

Bólintok, miközben Barden zsájkját és a tarisznyámat Lil nyergéhez rögzítem; nem bízom magamban eléggé ahhoz, hogy megszólaljak.

Egy óriási kéz állítja meg az egyik kezemet. – Tudod, még nem késő nyitni egy tömjénörlőt. Nem dőlne össze a világ. Talán még hozzá is szoknál.

Már megint itt tartunk. Barden azt gondolja, oka van annak, hogy a dolgok úgy állnak, ahogy. Hogy mindenkinek megvan a maga eleve elrendelt helye. Hogy meg van írva a csillagok járásában, még mielőtt az ember egyáltalán felérné ésszel, mi a nyavalya a csillagok járéra. Ez egyike annak a néhány dolognak, amiben sosem értettünk egyet. Kihúszom a kezem az övé alól, és Lil sörényébe túrok az ujjaimmal, a nyakának szorítva az arcom, belelegezve a teste meleg lószagát, akárha takaró alá bújnék.

– A siralmas éhbér éppen csak hogy elég lenne egy embernek. – A ház felé pillantok. – Egy *egészséges* embernek. Parfümkészítés, vagy itt a vége. És most kell meglennie. Apám nem várhat egy újabb csillagfordulót.

Barden arca megrándul az igazság hallatán, majd megragadja a vállamat. – Vannak más lehetőségek, Rakel. Én kapaszkodom felfelé a ranglétrán. A zsoldom felét máris a húgomnak küldöm. Nemsokára tudnák támogatni benneteket, téged és apád. – Közelebb lép, és körém fonja a karját.

Megnyugtaton hat rám az ismerős megbízhatósága, bár nem engedhetem, hogy ő oldja meg a gondjaimat. Mire a törekvései eredményt hoznak, túlságosan is késő lehet.

– És akkor – mormogja Barden a hajamba – nem kellene ilyen nagy kockázatot vállalnod.

Megdermedek. Szeretem a falunkat, de idekint ingoványos terepre lép, aki másképp csinál dolgokat. Az erazi parfümkészítők ellenben jutalomban részesülnek az új kreációkért. Gazdag jutalomban. Ha közékük tartoznék, sosem kellene aggódnom a Rothadást lassítani képes legjobb alapanyagok ára miatt, és időt nyerhetnék apámnak. Talán még új kezeléseket is találhatnék. És a saját lábamon állva hozhatnék döntéseket a jövőről, nem kellene a porban térdelve Barden jószágára hagyatkoznom.

Barden kihúzza magát. – Ha ezt nem vagy hajlandó megígérni nekem, megígérsz valami mást?

Az erőfitogtatás most nem fogja megtéveszteni Bardent, még ha lenne is erőm hozzá. Felemelem az arcom, de Barden arckifejezését láthatatlanná teszik a háta mögött fénylő holdak és csillagok.

– Ígérd meg, hogy óvatos leszel! – mondja Barden rekedtes hangon. Leszegi az állát, és szinte észrevehetetlenül közelebb mozdul.

Elhúzódok. – Késő van, Bar. Indulnunk kell. – Kezembe fogom Lil kantárszárát, és a kengyelbe teszem a lábam.

Barden egy sóhajtással felkapaszkodik mögém. – Itt vagyok – szól halkán a fülembé. – Dőlj hátra!

Dacára ennek a feszültségnek, ami köztünk növekszik, még mindig ő a legjobb barátom. Az *egyetlen* barátom. És mindig megőrizte a titkaimat. Nekitámasztom a hátam a mellkasának. Egy éjszakáig és egy napig fog tartani az út a városig. Akár szundítani is lehet közben egy kicsit.

– Lil – mormogom, lehunyva a szemem. – Ügyelj rá, hogy Barden ne essen le, jó?

Ilyen alkalmakkor azt kívánom, bárcsak valaki más orra lenne az enyém.

Aphoraiából még semmi nem látszik, amikor a dűnék között járó szél szárnyán elér hozzánk a város utcáinak illata. Az egyik pillanatban nyugodt a sivatag – nincs más, csak Barden, a lovam és a tevetövisbokrok makacs szaga, melyeket az imént Lil patája tiport. A következő pillanatban megcsapja az orrom az aszalt gyümölcsök és pállott hónaljok, valamint mindenféle érett és avas dolgok egymásba keveredő kipárolgása.

Barden bátorítón megszorítja a vállamat.

Elfojtom a késétetésem az öklendezésre, és a csizmám sarkával finoman megbököm Lil oldalát. Időben oda kell érnem egy találkozóra.

A templom az első épület, amely előbukkan a dűnék mögül. A lépcsőzetes, piramisra emlékeztető tömb kuporgó fenevadhoz hasonlatosan magasodik Aphorai városa fölé. Egyike annak a néhány építménynek, amelyek túléltek az évszázadok során a tartomány földjét hánykolódásra-vergődésre késztető rengéseket; a hívők szerint a templomot maguk az istenek építették. A teóriának csupán akkor lehet némi igazságmagva, ha az ember a korlátlanul rendelkezésre álló munkaerőt és a feneketlen erszényt tiszteli isteneiként.

Amikor Lil a fejét dobálva felnyerít, akkor ébredek csak rá, hogy a vállamtól a combomig megfeszítve tartom az izmaim, és a kezem a vászonköpenyem alatt lapuló ezüstmedalionhoz siklik. Előrehajolok, és megpaskolom a lovam nyakát. – Ne haragudj, kislány!

Ebből a távolságból a papnők tényleg úgy néznek ki, mint a névadójuk – parányi tűzmadarakhoz hasonlatosan kapaszkodnak a templom főlépcsőjén a karmazsinszín tollszoknyáikban. Amikor felérnek a tetejére, kék füstoszlop kígyózik a főoltárról az égre. Egy másik követi, amely fehér és ritkás, akár egy nyári felhő. Aztán egy narancssárga spirál tekereg, majd egy szürkészöld.

Barden oldalba bök, amikor felszállnak az utolsó füstfoszlányok. Császárbíbor színűek.

– Mit jelent ez? – kérdezem a vállam felett.

Barden fújtat egyet. – Fogalmam sincs. Csak a tiszték ismerik a birodalmi ügyeket.

– Ó. Azt hittem, a helyőrség parancsnoka kedvel téged.

– *Annyira* nem.

– Nem is vagy az esete?

Barden a bordáim közé öklöz. – Arra számít, hogy feleségül veszek egy kedves lányt.

– Nem mintha te lennél a legidősebb – csúfolódom. Barden szerencsés öcsike – nem nyomasztja felelősség, hogy fenntartsa a család vérvonalát. – Lehetsz bárkivel, akivel akarsz.

– Tényleg?

Felsőhajtok. Egyenesen beletrafáltam.

Kétségbeesetten próbálok kiagyalni valamit, hogy más irányba tereljem a beszélgetést, amikor megcsapja az orromat a szertartás-sokra jellemző füst, régóta lappangó harag parazsát szítva fel.

A templom szabályokkal és rituálékkal uralkodik a hívőkön. Az első lélegzetvételüktől kezdve. A gyertyában és parázstartóban elégetett drága hozzávalók jelzik az égnek a csillagkerékküllőket, amelyek között az ember született – hogy az istenek élethosszigan meghallgassák az imáit.

Az én születésemkor azonban nem égettek megszentelt illatszereket. Nem akad becses kincsként őrzött tömjén, amit imádsághoz használhatnék.

Menta, bőr, rozmaring, verejték.

Ezek voltak az első dolgok, amiknek a szagát éreztem.

Mentaszappan, fűszeres illatú bőrvért és rozmaring-szakáll-olaj, mely az ajtónk melletti cseréputnában mindmáig ott lévő növényekből készült. Apám összetéveszthetetlen uniformisa. Mindezzel elegendik a munka, amit aznap végzett a helyőrség gyakorlóterén. Ez a négy illat kavargott körülöttem, miközben apám a vállán cipelve bejárta velem a piacokat, amikor ellátogatunk Aphorai városába. Már nagyon kisgyerekként is könnyű volt számomra elkülöníteni őket: a saját személyes erődtímyemet a cserzőműhelyek, tevék, a homokigalamb-ragu és a külvárosi síkátorban lévő lebuok olcsó tömjénjének támadásával szemben.

Ez azonban azelőtt történt, hogy megjelent az apró fekély apám lábboltozatán. Az apró pörsenés, amely napról napra növekvő repedéssé nyílt, mígnem végül egy némiképp nagyobb sebnek adta át a helyét. Mielőtt a fájdalom olyannyira erős nem lett, hogy apám már nem bírta el a saját súlyát, még kevésbé az enyémet.

Egy fecskeraj cikázik ide-oda felettünk, a csivitelésük félbeszakítja a merengésem, miközben készülődnek behúzódni az Aphorai falában sorakozó lőrésekbe. *Az egész birodalom egyetlen városa, amelynek falain nem sikerült rést ütni az Árnyékháborúk során*, mondogatta apám annak idején. Gondolom, a földrengések közrejátszottak abban, hogy a tartományunk másfajta erőszakra is felkészült.

Ma a falak a nap ellen védenek – amely egy kovácműhely forróságát árasztja, miközben beleolvad a látóhatárba, olvadt fém aranyszínébe vonva a sivatagot. Amikor a tizenötödik kapuhoz érünk, Barden lesiklik Lil hátáról. Azonnal előbukkan az árnyékból egy csapatnyi rongyos gyerek, és körénk sereglenek. Barden jóindulatún felnevet, kinyitja a málhazsákját, és kövi fűgét osztogat. Tehát ezért volt annyira degeszre tömve.

Megszorítja a térdem anélkül, hogy fel kellene nyúlania.

– Akkor találkozunk a felvételin?

Bólintok.

– És Rakel – kiabálja túl a gyerekzsivajt.

– Igen?

– A csillagok vigyázzanak rád.

Bólintok – Barden tudja, hogy soha életemben egyetlen imát sem mondtam el –, és továbbblovagolok.

Lilt egy apró téren hagyom egy kút mellett. Kevésbé lenne feltűnő, ha a falakon kívüli kalmártáborok valamelyikébe vinném, mert ez pénzbe kerül. Nem számít. Ha ez a környék elég gazdag ahhoz, hogy fenntartson egy nyilvános szökőkutat, senki nem fog lótolvajlással bajlódni. Kiváltképp, amikor az emberek többsége szerint értékesebb lenne nyársra húzott darabokban megsütve, mint amennyit elevenen ér. És ha kezet emelnének rá? Valószínűleg elveszítenék.

Lil méltatlankodva horkant egyet, amikor kikötve magára hagyom.

– Mi van? – kérdezem, megpaskolva a horpaszát. – Utálni szoktad az éjszakai piacot.

Nem hajlandó rám nézni.

A zsebembe túrva előveszek egy szolgasárga kendőt, és a poros-csapzott hajamra terítem. Ezeken az árnyas falakon belül senki nem visel sivatagi öltözetet, ezért a ruhám ujját városi módi szerint a vállamig tűröm. A medáliám szolgál tükörként, hogy megnézzem, nem szurtos-e az arcom. Aztán a medália tartalmából egy kicsit szétkenek a halántékomon, a fülem mögött és a csuklómon. Jácinttal és liliommal, valamint egy kevés szegfűszeggel átítatott méhviasz. Émelyítőn virágillatú, de éppúgy segít beolvadnom a környezetembe, mint a rövid ruhaujj és a szolgarendűre valló színek.

Még egyszer utoljára megvakarom Lil füle tövét, majd a vállamra kanyarítom a tarisznyámat – óvatosan, hogy ne boruljon összevissza a tartalma. A vékony erszényem jó mélyre dugom bele, és elindulok.

Az utam elején pálmák szegélyezte, széles utcákon haladok. A sáfrányszínű öltözetet viselő szolgák rám se hederítenek, miközben megkésetten intézve ügyes-bajos teendőiket elloholnak melletttem. Apró macska figyel egy fal tetejéről, a mögötte lévő kertből érett datolya illata úszik felém. Céltudatosan lépdelek, igyekszem úgy résen lenni, hogy ne tűnjek lopakodónak, miközben nagyon is tudatában vagyok, hogy sok-sok hónap munkáját cipelem néhány becses tégelyben.

A fejem fölött kezd szürkülni az égbolt, elhalványulnak és szertefoszlanak a templomból származó utolsó füstgomolyagok.

Az a jó.

A piacokhoz közeledve az utcák keskenyebbek lesznek. Fűszerek illata keveredik a levegőjünkbe régi barátok módjára, alulról csatornaszag párolog felfelé. Aprókat lélegezve haladok a standok között, kerülgetem a csirkeárusokat, és furakszom el szömörcedűnkel és csillagánizs-konstellációkkal megrakott asztalok mellett.

Aztán megint szabad ég alá érek. Standok szegélyezik a teret, a portékák inkább dekoratívák, mint hasznosak, a levegőt sárkányvérgyanta nehéz illata üli meg. Kortyintok egy nagyot Aphorai hivatalos illatszeréből – amelyet csakis az Eraz saját parfümkészítőműhelyében állítanak elő. A városnak ebben a részében ez az illat inkább ambiciózus, mint arisztokratikus.

És mindezek mögött valami rettenetes és ismerős lapul.

Egy férfi támaszkodik egy közeli falnak, mellette kicsiny fiataliga. Hunyorogva szemrevételezem a gyérülő fényben. Térdel vajon? Nem. A lábai a térdjei helye fölött végződnek. Mocskos, fekélyektől átnedvesedett bandázsok lógnak a csonkokról. Nincs már sok ideje hátra.

Minden járókelő kerüli a fürkész tekintetét. A szolgák az utcaköveket tanulmányozzák. A kereskedők illatosított, négyszögletű selyemkendőkkel takarják el az orrukat, és jókora ívben kikerülik a férfit. Amikor tízlépésnyi távolságra érnek, a kelme a földre libben. A standok mögül árusok iramodnak elő, hogy hosszú szárú fogókkal összeszedjék a szövetfoszlányokat.

Babonás bolondok. A Rothadás nem kapható el pusztán a bűzének a belélegzésétől: én vagyok erre az élő bizonyíték.

A férfi megpróbál felhúzódkodni a taligára, de elakad, amikor egy árus megbökdösi a fogójával, arról kárálva, hogy hívja az őrséget.

Ökölbe szorul a kezem az oldalam mellett, aztán szétnyitom az ujjaim. Az árus mellett elfurakodva odalépek a férfihoz, és legugolok mellé. – Fogd a karom!

A férfi arca eltorzul, miközben közös erőfeszítésünk eredményeként bekerül a taligájába.

A tarisznyámba túrok, a majdnem kiürült fűzfakérges tégelyt keresve. A saját készletem utolsó maradéka, de most már nemsokára alapanyaghoz jutok. – Tessék. Ez csillapítja a fájdalmat. A legjobb kormakkal bevenni. De ne túl sokat – figyelmeztetem, szemügyre véve a bandázsát –, máskülönben megakadályozza az alvadást, és vérezni fogsz.

- Köszönöm – mondja a férfi kásás hangon.
- Van hová menned? Segíthetek, hogy eljuss oda?
- Elleszek. – Mindketten tudjuk, hogy ez hazugság.
- Biztos?

A férfi átpillant a téren. Csődület jelzi, hogy az árus talált egy örjáratot. – Indulnod kellene.

Na, már most, *ez* tényleg így van. A legkevésbé sem hiányzik, hogy összetűzésbe keveredjek egy őrparancsnokkal, és bezárassam magam éjszakára.

– Vigyázzanak rád a csillagok, húgom! – mondja a férfi határozott hangon.

– Rád is.

A tér túloldalán réz parázstartók izzása jelzi az úti célomat. Fiatal szolgálók sora áll a küszöbön; a vonásaik lágyak és finomak; ruganyos testük áttetszik a habkönnyű selyemtunikán. Mindahányan pálmalevelekből font legyezőket tartanak, édeskés, vörösés füstöt hajtva az utcára, arra készítve a vásárlókat, hogy közel menjenek, és belelegezzék. Mögöttük a testőrök sora jelzi, hogy csak a megfelelő fajta vásárlókat látják szívesen.

Én nem vagyok az a *fajta* vásárló.

Még jó, hogy nem is áll szándékomban a főbejáraton bejutni.

Az épület hátsó részénél egy kőlépcső vezet le az alagsorba.

Az ajtónál álló őr, aki kevésbé feltűnő öltözetet visel, mint az elől lévők, kurtán biccent felém. Végigmegyek a folyosón, kis híján felbukom egy alvó pár kinyújtott tagjaiban; az elegáns parfümjük maradványait elnyomja az üres erszények és még üresebb fejek szaga. Álomfüst.

A nagyteremben bámészkodók alkotta közönség vesz körbe egy derékmagasságú márványasztalt, mely a helyiség közepétől nem messze áll. Négy férfi és egy nő lép fel az asztallapra, és egy szolgáló apró poharakat hoz nekik, melyek kör alakban elrendezve sorakoznak egy ezüsttálcán, kijelölve egy ötágú csillag csúcsait. A kelyheket akárha egy szivárvány végénél töltötték volna meg; mindegyikben más-más drágakő színében pompázó folyadék csillog a vibráló gyertyafényben.

Ó, ez a játék. Halál a Paradicsomban. A kelyhek máktejből és töményszeszből álló koktélt tartalmaznak – a játékosok bizonyosan egész éjjel nagyon szívélyesek lesznek mindenkivel, akivel

találkoznak. A kockázat? Az egyik kehelyben esetleg, talán éjjeli jázmin is van: ez gyakorlatilag észrevehetetlen az édesített alkoholban, és pillanatokon belül halált okoz. A rátermettség próbája ez. Aki híján van a rátermettségnek, annál a bátorságé.

– Fenéki! – Az első játékos – egy bongyor üstökű ifjú, aki a bíborhoz veszedelmesen közel álló színű öltözetet visel, felemeli a poharát, és egyetlen hajtással kiüríti. A társai felszisszennek; a tekintetük ádáz. Ámde a fiú egy perc múltán mosolyát hintve aljával felfelé, határozott mozdulattal a tálcára helyezi a poharat. – Majd egy másik éjjel fogom megszagolni az istenek parfümjét.

A nézők kurjongatnak, és hátba veregetik. Nem vesződöm a gúnyos arckifejezésem palástolásával, miközben átvágok a pult-hoz. Ha felém néznének is, nem fog megakadni rajtam a tekintetük. Senki nem hederít a cselédekre.

A pultossal sosem nyájaskodtunk, és nyoma sincs köztünk kellemkedésnek, miközben vet egy pillantást a tarisznyámra. – Ezt hagyd a raktárban. Vár rád ott egy erszény zig. Fél hold múlva esedékes a következő rendelés.

– Ezúttal Zakkurusszal akarok beszélni.

– Az lehetetlen.

Megpaskolom a tarisznyámat. – Akkor azt akarod, hogy inkább vigyem át ezt Rokadhoz? – Csak félig-meddig blöff ez. Rokad jobban fizet, de az a hír járja róla, hogy eladja a szállítóit a hatóságoknak.

A nő felsóhajt, és a pult mögé nyúl. Félpercnyi beszédes csilingelést követően öt poharat igazít elém. – Válassz!

– Nem vagyok én holmi nagyarcú taknyos, aki izgalmat keres a város sötét részén.

– Zakkurus pedig nem jótékonysági intézmény, nem hajlandó az idejét vesztegetni bármire, amit befúj a szél. Meghallgatást akarsz. Válassz!

A bűdös botot bele. Erre nem számítottam. De hát van más választásom? Ha most nem kerül rá sor, jön majd a felvételi vizsga, és akkor megint ez lesz. Nevezzük Csapásnak, ha hivatalosak akarunk lenni, de a Rothadás senki emberfiára nem vár. Vagy lányára.

És tekintetbe véve az isteneket, a csillagokat és azt, hogy életem során, hogy is mondjam, *tiszteletet* nemigen mutattam irántuk, nincs más út. Tudnom kell, milyen parfümöt óhajt Siretz,

Ezra lánya a következő csillagforduló idején – hogy mi lesz az illat, amiben bárki, vagy bárki, aki bárki akar lenni, mindenáron igyekszik majd megmerítkezni. Tudnom kell, melyik illat lesz a vizsga utolsó feladványa.

Ügyelve, hogy a kezem ne remegjen, mindegyik kelyhet sorra az orrom elé emelem, hagyva, hogy a buké elborítsa az érzékeimet. A harmadik gondolkodóba ejt. Csak ezen érzek kesernyés aromát, ami kétségkívül arra hivatott, hogy megijesszen. Ráadásul ez az egyetlen kehely, ami nem túlzottan édeskés illatú – az egyetlen, ami tiszta. Feltenném rá az életem. Éppen készülök feltenni rá az életem.

– Négy mérgezett? – vonom fel a szemöldököm. – Hogy jobbak legyenek a ház esélyei, mi?

A pultosnő vállat von.

A tekintetem az övébe fúrva az ajkamhoz emelem a keserű folyadékot. Aztán hátradöntöm a fejem, és iszom.

Egy-két lélegzetvételig jól vagyok.

Amíg el nem terülök a padlón.

2. FEJEZET

ASH

A palotaőrököt úgy képzik ki, hogy állják a fizikai erőpróbákat. A Császári Család Pajzsai nagyobb próbatételekkel szembesülnek – meg kell tanulniuk eligazodni az udvari politika kifinomult intrikái között, miközben fenn kell tartaniuk a látszatot, hogy kettőig sem tudnak számolni. A császári hálószobát sújtó Csapás bűzét ugyan nem tudom nem érzékelni, de Esiku istenanya könnyörületességének köszönhetően az arcom nem árulja el ezt.

A szolgák minden tőlük telhetőt elkövettek. A selyemfüggönyök félre vannak húzva, hogy a levegő betódulhasson az ablakon. A parázstartókban tűz ég, a fekete gránitfalak sima felülete tükröződve veri vissza a lángok villódzását. Babérfaforgács hever szétszórva a mozaikpadlón, míg a levegőt tömjénrudak illatos füstje üli meg. Egyik sem palástolja azonban a bűzt, amely az élők világa és az istenek birodalma közötti határvonalat jelzi.

Mindenki, aki belépett a helyiségbe, pontosan tudta, mint ahogy a nappalt követi az éjszaka: Aramtesh császára haldoklik.

Helyesbítés. Kaddash császár tíz csillagforduló óta haldoklik. Hosszabb ideje haldoklik, mint amennyi ideje borotválkozom. De ahogy minden egyebet elügyetlenkedett az uralkodása során, most, amikor eljött az ideje, hogy távozzon ebből az életből, olybá tűnik, hogy ezt sem képes rendesen csinálni.

Kaddash egy párnahegyen hever, felpolcolt fejfel. Éppen csak az ötvenes éveinek elején jár, de hetvennek vagy még többnek látszik. Pergamenvékony a bőre; a szeme beesetten ül az egykor büszke szemöldöke alatt. Meg aztán ott a leplezhetetlen bűz.

Nisai koronaherceg egy alacsony, díszesen faragott széken ül az apja betegágya mellett, karcsú testét összehúzva. Ahogy szinte minden nap minden órájában, én az oldalán foglalok helyet.

Na jó, nem szó szerint az oldalán. Ez nem illene az alkalomhoz. Tiszteletteljesen három lépés távolságot tartok, jól rálátok az ajtóra és az ablakra, és van hely a hátamra szíjazott ikerkardok és a kőfal között, amelynek érzem hűvösét.

Gyötrelmes érzés fut végig rajtam, hasonlatos egy sebhely eső előtti tompa sajtóságához, miközben Nisai arcát nézem, melyen felváltva tükröződik remény és fájdalom. A sok-sok ismétlődésből fakadó, jól begyakorolt könnyedséggel elfojtom az érzelmeimet, és szorosan rájuk zárom a fedelet.

– Apám – szólal meg esengő hangon Nisai, a szemét lesütve.

Bárcsak ne tette volna! Egy koronahercegnek soha, de soha nem szabadna esengenie.

Nisai reszketeg lélegzetet vesz, és a tekintetét felemelve a császár szemébe néz. – Kérlek, apám! Nevezd ki egy Illatört! A régi szövegekben utalásokat találtam, számos utalást arra vonatkozóan, hogy az ő feljegyzéseik régebbre nyúlnak vissza, mint a mieink. Talán tudnának valamit, ami javít az állapotodon.

Az utolsó szónál rám néz, akárha támogató hangot keresne, noha pontosan tudja, hogy nem szabad megszólalnom.

Kaddash felmordul. – Elment az eszed? Azok sarlatánok. Boszorkányok. A birodalom távoli szegleteibe fogom telepíteni őket. Meglátjuk majd, hogyan boldogulnak a losi pusztaságban. Vagy a laucusi mocsárban. Amíg én lélegzem, Ekasyában nem lesz több Illatör. – Nyál gyűlik a szája sarkában. – Inkább lakomáznék Doskaival – sziszegi, az Elveszett Isten nevének sz hangja hátborzongató erővel cseng az egyébként csendes szobában.

Végigsimítok a tenyeremmel a tarra borotvált fejemen, és körbepillantok a helyiségben. Elég meggyőzően kelti meghitt családi hangulat illúzióját. De még én sem tudok védekezni a falak ellen, amelyeknek szemük és fülük van. Feltűnést keltett, hogy ilyen sokáig tart kinevezni a császári főváros következő Illatörét, miután az előző az égbe ment. Ha a tartományok megneszelik, mennyire semmibe veszi Kaddash az Egyezményt... Nahát.

Nisai rezignáltan felsóhajt. – Órizd meg a nyugalmadat! Semmi jóra nem vezet, ha felzaklatod magad.

A császár válla borzolódo nyaktollazathoz hasonlóan emelkedett a kifakadása közben, de most az illatosított párnákba süpped.

– Nyugalom. Igen. Az első hasznos dolog, amit egész nap mondtál. Egy kis álomfüst segítene. A céh javallata szerint, gyógyászati mennyiségben. Igen, igen. Hívjátok az orvost!

Fiatal apród jelenik meg, halk mint egy folyóba sikló kikötői egér. Meghúzza a függönyök mögött rejtőző zsinórok egyikét. Csengőszó hallatszik, pendülön szállva keresztül a palota kövén, hogy éppúgy érezzem, mint amennyire hallom.

Kinyílik az ajtó, és az apród sűg valamit a kinti őrnek.

Nisaira pillantok. Apró barázda jelenik meg a szemöldöke közt, ami elárulja, hogy vannak kételyei, de túl diplomatikus, hogysen ennek hangot adjon. Az Orvosok Céhe egyre fontosabbá válik, noha bármennyire ragaszkodnak is az új, „kísérletileg bizonyított” módszerekhez és praktikákhoz, hallottam néhány esetről, amikor páciensek vesztesség – érzék, végtag vagy legalább az erszényük tetemes részének elvesztése – nélkül gyógyultak meg. Ami pedig a Csapás által sújtottakat illeti? A céh talán meghosszabbíthat éleketet, de a megmentésükre csak az istenek képesek.

Az orvos sebesen érkezik.

Mindig készenlétben áll.

A céh komor, fekete uniformisa mintha direkt helytelenítené a templom színpompás tolldíszes öltözetét. A sötét, durva szövésű gyapjú aligha lehet kényelmes olyan reggeleken, mint ez: a betegszoba bűzét kifűjni igyekvő szél határozottan meleg; az Ekasya-hegyre hullott hó holdakkal ezelőtt elolvadt.

Az apród megköszörüli a torkát. – Zoster Alak, az Orvosok Céhétől.

Feketeköntös nem mozdul.

Az apród Nisaira néz, majd ismét a jövevényre; elvörösödik, amikor ráébred, hogy az orvos többet vár. – Negyedik Kaddash császár személyes megbízottja.

Feketeköntös elégedetten bólint. Az alacsony emberekre gyakorta jellemző módon sebbel-lobbal vág át a szobán – mintha igyekezne olyan benyomást kelteni, hogy több helyet érdemel. Korántsem vagyok jártas a parfümkészítésben, de még én is érzem a nyomában úszó ecetpára szagát.

Egyik lábamról a másikra állok; megerősített bőrmellény nyikorog a selyem palotaöltözetem alatt.

Az orvos tekintete felém villan.

A legüresebb, legbárgyúbb tekintetemmel nézek vissza rá.

Gyanakvóan összevonja a szemöldökét, mégis tovább lépdel Kaddash felé, üvegszilingelés hallatszik, amikor a tarisznyáját leteszi az éjjeliszekrényre. Mézszínű kockát tesz egy apró táltra, és fáklya segítségével meggyújtja az egyik parázstartó lángjáról.

Nisai hátradől a széken, és köhögve legyezgeti a füstöt.

– Húzdj odébb, hercegem! – adja ki az orvos az instrukciót.

Előhúzom az egyik késemet a csuklómra erősített tokból, és végighúzom a hegyét a körmöm alatt, úgy téve mintha a piszkot távolítanám el. Ilyen szögben tartva, a késpenge a reggeli nap sugarait visszatükrözve fényt vet az orvos arcára.

Feketeköntös rám mered.

Úgy teszek, mintha nem venném észre.

Nisai a „muszáj volt ezt?”-pillantásával néz rám. Igen. Muszáj volt. A vén Feketeköntös kezd egy kicsit túlságosan sokat megengedni magának az utóbbi hónapokban. Hallottam egyik-másik megnyilvánulását az „igazi orvoslás”-t illetően. Nem nehéz kitálcálni, honnan származnak a császár istenkáromlóbb gondolatai.

További fontoskodás és csilingelés után Feketeköntös elővesz egy fiolányi fátyolos folyadékot. Több cseppet adagol belőle egy serlegbe, és egy apród előresiklik, hogy egy edényből gőzölgő vizet öntsön rá. A császár elmosolyodik és a pohár fölé hajol, mohón belélegezve a páráját.

Kaddash kiengesztelődve megpaskolja Nisai kezét. – Derék fiú, jobb, ha most elmegy. Papának most pihenni kell. – Olyan hangon beszél már, mint aki azt gondolja magáról, hogy képes visszaforgatni a csillagkereket, és egy kisfiúhoz szól, akit oly sokáig elhanyagolt.

– Koronaherceg, ha megbocsátasz. A császár készen áll a Terápiás Idegnyugtató Befűvésére. – Feketeköntös úgy artikulál minden egyes szót, mintha azok önmagukban a mondatra vonatkozó garanciát hordoznának.

Terápiás. Mondd ezt bármiről, és társadalmilag elfogadható kezeléssé transzformálhatsz egy csupa füst és teljesen illattalan gondolatot.

Idegnyugtató. Ó, e tekintetben semmi kétségem nincs. Nincs belőle a sznob kalmároknak és arisztokratáknak sem, akik gondoskodnak róla, hogy az álomfüstbarlangokban birodalom-szerte pörögjön az üzlet.

Befúvás. Nevezze ki-ki, aminek akarja, de ez az, ami. Füst befúvása a császár seggébe. Szó szerint.

Örülök, amikor Nisai elbúcsúzik, és az ajtó felé indul. A nyomába szegődöm, és hátra sem nézek.

Szótlanul indulunk a koronaherceg lakosztálya felé. A Császárok Csarnokán végighaladva eszembe jut, vajon a finom öltésű gobelin-portrékon feszítő férfiúk mit gondolnának Aramtesh jelenlegi uralkodójáról. Nagy Sawkost túlságosan leköti, hogy harcikocsival tollas sörényű oroszlánokra vadásszon; nem jut a figyelméből a jövőre. Esküszöm, hogy Törvényhozó Emoran rosszallóan vonja össze a szemöldökét. És mintha csalódottságot látnék a császári egyetem kolonnádjának keretében, lúdtollal és pergamentekercessel ábrázolt II. Awulshég tekintetében.

Nisai végigsimít a portrék alatt elhelyezkedő fényesített cédrusrudakon, miközben elhaladunk az uralkodók előtt, akik az Egyezmény előtti ötödik és negyedik században, a Nagy Virágzás idején kormányozták a birodalmat. A rudak arra hivatottak, hogy megakadályozzák a gobelinek zsugorodását, de a herceg számra mintha többek lennének ennél. Talizmánok. Próbakövek.

Az utolsó gobelin alatt Nisai megtorpan. Kaddash az ekasyai palota sok-sok fényes, fekete kőerkélyének egyikén trónol, letekintve a messziségben, alant húzódó folyómenti lapályra, ujjaival az ölében lévő lant húrjait pengetve. Szépséges, fiatal udvaroncok veszik körül, némelyik teli serleget tartva nevet, mások álmatagon, álomfüstpipával dőlnek hátra a párnákon. Nincs címe a portrénak, de simán lehetne az, hogy *Kaddash – az Élet egy mulatság.*

– Mitől lesz jó egy császár? – kérdezi Nisai.

Habozás nélkül válaszolok: – Ezt neked kell eldöntened.

– Tényleg?

Nisai letöröl egy láthatatlan porszemet az apja portréjáról, és továbbindul a csarnokban.

Odakint, a hercegi lakosztály előtt Issinon vár, Nisai apródja. Mélyen meghajol, kezével a hivatalát jelző lila, selyem vállszalagot

szorongatva. Felegyenesedve egy apró tekercest nyújt előre. – Koronaherceg.

Nisai lerázza magáról a reggel súlyát, és őszinte mosolyt villant az apród felé. Megvárja, hogy magunkra maradjunk, majd széthajtogatja a tekercest.

Felvonom a szemöldököm.

Nisai az orrom elé tartja a pergament.

– Pontosan az, amit a szaga jelez?

Nisai csak grimaszt vág, és színpadiasan elhúzza az ujját a torka előtt.

Idézést kaptunk.

A tanácsteremben a hatalom illata lebeg.

Eszembe jut az első alkalom, amikor a nektár- és fűszerillat elegye megcsapta az orrom. Réges-régen volt, az Ekasya-hegy lábánál, a császári székváros falai és a folyó között. Lent, ahol a nyomortanyák édesvízi kagylótelepek módjára tapadnak a lejtőkhöz. Azon a senki földjén, ahol senki nem tartozik sehová, soha, semminek nem volt oly kellemes illata, mint amikor Nisai az anyja elé vezetett engem, a Riker tudja, mitől éktelenül bűdös utcai vakarcsot: egy császárbíbor köntöst viselő fejedelmi alak elé, akinek homlokát ametiszttel és rubinnal kirakott diadém ékesítette.

Örökkévalóságnak tetsző ideig álltam ott, a torkom kiszáradt, a gyermeki szívem csúfot űzött belőlem – olyan hangosan vert, hogy azt gondoltam, ő *biztosan* hallja, hogy minden egyes szívverésem elárulja a bűntudatomat, a szégyenemet, a félelmemet, olyan nyilvánvalóan, ahogyan a templomi dobok hirdetik a csillagkerék fordulását. Az illata azonban körülölelt, miközben a tekintetével foglyul ejtett, felmért vele, de könyörületesen, mintha a fia egy kóbor macskával állított volna haza, kérlelve őt, hogy megtarthassa.

Aztán rám villantotta a széles, fehérfogú mosolyát, talpra állt, és kijelentette: – Ha a fiam szeretné a palotába vinni, akkor a palotába fog menni.

És így is lett.

Sosem fogom megtudni, és sosem fogom megkérdezni, vajon látta-e a titkaimat, tudta-e, mit tettem azért, hogy megmentssem

a fiát. Nisai és én kezdettől fogva egyetértettünk ebben. Túlságosan is kockázatos. Ami aznap, korábban történt, annak örökre kettőnk között kell maradnia. Csakis kettőnk között.

Shari most egy, a helyiséget uraló kerek asztal túlsó feléről tekint ránk. Az Ekasya-hegy mélyéről bányászott füstszínű vulkanikus üvegfaragvány csillogó felszínén az Alapító Egyezmény születésének napja utáni éjszakát idéző csillagkerék stilizált, drágakőberakásos térképe díszlik; az ikerholdakat egy-egy fénylő igazgyöngy jelképezi.

A másik négy Tanácsos, Kaddash többi felesége a maguk tartományának konstellációi előtt ülnek: a lecsapni készülő losi kobra, a treli őstulokbika, az Edurshai felett lebegő aranyas és a hagmiri sarki rókát az orra hegyétől a farka végéig ábrázolón sorakozó csillagok előtt. Gondolom, Shari helye az öröksége szárnyas oroslánjánál *nem csak úgy véletlenül* van az ajtóval szemközt. Az Ötös Tanácsot törvény szerint talán egyenrangúak alkották, de mostanában az Aphoraiból való császári feleség szava számít elsősorban.

Shari nem vesztegeti az időt, azonnal a lényegre tér, a hangja hivatalos. Végző soron a Tanács nem egyszerűen csak az ő fiát, hanem a birodalom trónörökösét idézte maga elé.

– Aphorai bejelentette a Virághold dátumát. – A nyilvánvalót mondja ki: az Ekasya Templom tegnap szivárványszínű füstöt bocsátott az ég felé, egyetlen szemeként a tüzek láncának, melyek közül az első sok száz mérföldre lobbant Aphoraiban. Immár jelzőtüzek égnek Aramtesh-szerzte.

– Aphorai Erazza kiterjeszti szíves meghívását a székvárosra is ebből az ígéretes alkalomból. Feltétlenül küldenünk kell valakit a császári család képviselőjében.

Galen, a császár treli felesége a gondosan ápolt körmeit tanulmányozza. – Ünnepi esemény?

– Váratlan. Szerencsés. Olyan, ami egy emberöltő alatt egyszer adódik – csattan fel Shari. Ő és Galen réges-rég teljesítették a kötelességüket, hogy fiúkat szülnének a császárnak, így semmilyen szankcióval nem kell számolniuk az egymás iránti romantikus érdeklődésükért. Shari azonban mintha mindig túlkompenzálna Nisai előtt, nehogy olyan színben tűnjön fel, mintha hivatalosan kedvezne egy rivális tartománynak. Ezt Aphorai, az ő

szülőtartománya, talán nem nézné ölbe tett kézzel. Még az is lehet, hogy mást küldene helyette a Tanácsba.

– Ó! Csakugyan! – Galen bólint, a takarosán a feje tetejére tűzött – és Trel búzaföldjeihez hasonlatosan aranylő – varkocsai a helyükön maradnak. A buzgalma láttán azt kívánom, bárcsak Shari finomabban viselkedne vele nyilvánosság előtt.

Nisai felemeli és összecsapja a kezeit. – A nagybátyánk ropant nagylelkű. És örömmre szolgál, hogy a Tanács tiszteletben tartja a tartományunk iránti birodalmi elkötelezettséget. Rendelkezésekre állok, hogy segíségekre legyek a delegáció előkészítésében, szem előtt tartva apám szükségleteit. Az útja nem lesz könnyű, de kényelmessé tehető, amennyire csak lehetséges.

Shari az asztallapra üt egy pergamentekercsel. – A Tanács más módon igényli a segítséged, koronaherceg.

– Természetesen, Tanácsos – feleli Nisai az anyja hivatalos megszólítását alkalmazva.

Shari körbejártja pillantását az asztalnál ülőkön, szemkontaktust teremtve a társnőivel, majd ismét a fiára mered. – Legyünk őszinték! Ideje, hogy átvegyél valamennyit apád teendői közül.

– Tanácsos, a császár még nagyon is él. – Nisai lazán egymásba fűzött ujjai szorosan összezárulnak.

– Mindketten tudjuk, hogy Kaddash már csak akkor fogja elhagyni a palotát, amikor a holttestét a templomba viszik.

Senki nem mondta ki, de a kardomra fogadnék, hogy ebben a teremben mindenki úgy gondolja, minél tovább húzza Kaddash, annál rosszabb a birodalomnak. De hát a Tanács nevezte ki a trónra, miután a fivereinél méltóbbnak találtatott, amiként az apját, az apja apját és emberemlékezet óta mindegyik császárt.

Az Alapító Egyezmény évszázadokon át betöltötte a rendeltetését, biztosítva, hogy a birodalom legmagasabb pozíciója emberöltőnként váltakozva más-más tartományból töltsék be. A helyi dinasztiák nem terjeszkedhetnek túl a területükön. A határviták el vannak fojtva, mielőtt lángra lobbannának, nem is beszélve a legközelebb a most valamelyik mellőzött szomszédra szálló császári hivatalt és a vele járó császári hadsereget érintő vitákról.

Viszonylagos stabilitást biztosított ez szerte a birodalomban, lehetővé téve az észnek és eszközöknek híján nem lévő emberek

számára, hogy megtalálják a boldogulás módját. Akiknek eszközök adtak, de ész nem, vagy ész adatott, de eszköz nem... nos, ez egy külön történet. Olyasmi, amivel inkább nem foglalkozom.

Shari a kezével hasít a csendbe. – Aramtesh senkire nem vár. Apádra sem. – Gondosan megválogatott szavak ezek; pengeél választja el az igazságot és a felségárulást.

– Így van, anyám. De még mindig nem értem pontosan, mit vár tőlem a Tanács.

– Feloldjuk az elkülönítési rendeletet.

Mindig is megnyugtatónak találtam Shari határozottságát. Egészen mostanáig. Feloldani a rendeletet? Mit *gondol* Shari?

– Bocsáss meg, anyám, de megtehetitek ezt?

Shari keresztültolja az asztalon a tekerceset, amit eddig a kezében tartott. – Az Ötös Tanács egyhangú döntéssel felülírhat császári rendeleteket olyan helyzetekben, amikor *nem* így cselekedni veszélyt jelentene az Alapító Egyezmény elveire. Sok minden megváltozott azóta, hogy be lettél zárva a palotába. Bárcsak ne így lenne, de immár nem a biztonságod a legfontosabb dolog, ami kockán forog.

Nisai megdöbbsenni látszik. – Elmozdítottátok apámat?

Sharitól kétségnyire Esmez hajol előre. A Hagmiriből való császári feleség maga a megtestesült matrónaszerű anyáskodás, szemben Shari szoborszerű higgadtságával. – Nem kényszerültünk kihasználni a törvény adta kiskaput, szívem. – Esmez olyan szelíd hangon beszél, mintha egy riadt állatot próbálni megnyugtani. – A császár aláírta a dokumentumot. Az orvosa szerint tilos a jelenlegi állapotában megtennie az utazást. Szóval, ne aggodal-maskodj! Legalábbis apád miatt ne.

– Továbbá – teszi hozzá Shari – a fivéredet visszahívtuk. Fél holdon belül itt lesz. A gárdistáknak elég három nap, hogy feltöltsek a készleteiket. Akkor útra keltek majd. Együtt.

Galen sugárzik a büszkeségtől, amikor Shari az ő fiát említi. Mint az egyetlen császárfi, akit kizártak az örökösödésből – tekintettel arra, hogy a császár és az anyja ugyanabból a tartományból valók –, Iddo herceg sokkal nagyobb bajt is keverhetett volna, mint hogy a ranglétrán felkapaszkodva a császári gárdisták parancsnokává emelkedik. Vagy lehet, hogy Galen azért izgul, mert

láthatja az egyetlen fiát – az összes többi feleség csak a városon kívül látogathatja a magáét az elkülönítési rendelet óta.

– Nem igazán tükrözne bizalmat, ha az ekasyai palotaőrseget küldenénk – magyarázza Shari. – Azok túlságosan is elkötelezettek. – A gárdistákat viszont Aramtesh minden részéből toborozták, hogy a birodalom egészét szolgálják. Veled lesz a személyes kíséreted. És persze Ashradinoran.

Összerezzenek a teljes nevem hallatán, még ha Shari csak a sarokban ülő őrök kedvéért használja is. És hivatalosan én Aramtesh trónörökösének pajzsa vagyok. A legközelebbi testőre. Ősi törvény szerint felesketett, akárcsak előttem minden Pajzs, és egy életre megjelöltetett, a hivatalmat jelző családi pecséttel. A testemre tetovált stilizált szárnyas oroszlán – a vicsorgó fejével, a tollas karjával, a karmos sarkával – arra kötelez, hogy védelmezem a herceget, bármi áron.

Nem hivatalosan készséggel az égbe mennék, ha bármikor válaszstanom kellene közte és önmagam között. Még ha viszonyoztam is már számos alkalommal a szívességet, első ízben Nisai mentette meg az én életemet a hallgatásával, és a barátsága minden áldott nap újfent megment.

A herceg valósággal toporog. Nem tudom kárhoztatni az izgatottságáért. Csillagfordulók óta most kapott először engedélyt az ekasyai palota elhagyására, mióta Kaddash kopogtatott a halál ajtaján, és a Tanács megtette, amire még sosem volt példa a történelemben: idő előtt megnevezte a császár örökösét, és ezzel összefüggésben megalkotta az elkülönítési rendeletet.

Egy szemvillanásig azt hiszem, hogy Aramtesh következő uralkodója körbeszaladja az asztalt, sorra megölelve a Tanács valamennyi tagját. Aztán uralkodik magán. – Köszönöm a Tanácsnak a belém helyezett bizalmát.

Tőlem csak annyi telik, miközben ott állok, hogy pislogok és tátogok, akár egy hálóba került folyami tőkehal. Tizenkét nap múlva a koronaherceg ugyanennyi csillagforduló óta először elhagyja a palotát.

Ilyenformán tizenegy napom van, hogy lebeszéljem róla.